

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 19.12.2007
KOM(2007) 823 endelig

**MEDDELELSE FRA EUROPA-KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET
OG RÅDET**

om en fællesskabsaktion vedrørende hvaler

DA

DA

MEDDELELSE FRA EUROPA-KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om en fællesskabsaktion vedrørende hvaler

Indledning

Den omfattende udnyttelse af hvaler og forringelsen af miljøet har medført en kraftig udtynding i bestanden af mange hvalarter. Samtidig er det internationale arbejde i Den Internationale Hvalfangstkommission (IWC) for at bevare og forvalte hvalbestandene svækket som resultat af endeløse diskussioner mellem "pro-hvalfangst" og "anti-hvalfangst" nationer. Den Europæiske Union har endnu ikke været i stand til at udnytte sin politiske vægt i IWC, især fordi Fællesskabet ikke har haft en koordineret og fælles holdning.

Med denne meddelelse ønsker Kommissionen at gøre status over den aktuelle situation med hensyn til beskyttelse af hvaler i EU og internationalt og understrege behovet for, at EU optræder som en enig hovedaktør i international hvalpolitik. EU bør være ledet af en målsætning om at sikre, at der opstilles et effektivt internationalt regelsæt, som håndhæves effektivt.

1. DEN INTERNATIONALE HVALFANGSTKOMMISSION

1.1. Baggrund:

1. Hvaler, delfiner og marsvin tilhører ordenen *Cetacea*. Der findes 13 arter af de såkaldt "store hvaler" som f.eks. blåhval, finhval, pukkelhval, grønlandshval, kaskelot, vågehval osv. og yderligere 68 arter småhvaler og delfiner. Mange hvalarter, herunder især de store hvaler, er siden middelalderen blevet jaget i Europa, de nordlige farvande og senere omkring Nord- og Sydamerika og i andre dele af verden, herunder Antarktis. Hvalkød er blevet anvendt som føde i adskillige områder af verden, men andre dele af hvalkroppene, som f.eks. barden og især olie og fedt, har haft stor betydning som brændstof og smøremiddel. Fangsten af hvaler var på sit højeste i 50'erne og 60'erne i forrige århundrede, hvor de årlige fangster lå på titusinder af hvaler. Som følge af denne omfattende udnyttelse blev hvalbestandene alvorligt udtyndet midt i forrige århundrede. Forringelsen af miljøet, herunder klimaforandringen og bifangsterne inden for fiskeriet, udgør en yderligere trussel mod hvalerne.
2. Den Internationale Hvalfangstkommission (IWC) er den kompetente internationale organisation hvad angår bevarelse og forvaltning af hvalbestande. Organisationen blev oprettet under den internationale konvention om regulering af hvalfangst ("konventionen"), der blev undertegnet i Washington D.C. den 2. december 1946. Med baggrund i en ekspanderende hvalindustri på dette tidspunkt, var konventionens formål "*at sikre en passende bevaring af hvalbestanden og derved muliggøre en rolig udvikling af hvalindustrien*".

3. Medlemskab af IWC er kun åbent for regeringer, der har tilsluttet sig konventionen. I de senere år er antallet af deltagere i konventionen øget i hastigt tempo til 77, hvoraf 20 lande¹ er EU-medlemsstater. Europa-Kommissionen har løbende opfordret medlemsstater, der endnu ikke er parter i konventionen, til at tilslutte sig.
4. Fællesskabet har dog observatørstatus. Kommissionen vedtog i 1992 et forslag om at indlede forhandlinger om Fællesskabets tiltrædelse af konventionen². Rådet har imidlertid endnu ikke taget skridt til at følge op på forslaget.
5. Det er IWC's opgave at overvåge og om nødvendigt revidere de foranstaltninger, der er fastlagt i konventionens vedtægter, som indeholder reglerne for hvalfangst i hele verden. Selv om vedtægterne er vedføjet konventionen, er de defineret som en integreret del af denne og er derfor bindende for parterne. Medens konventionen fastlægger de generelle regler, er det i praksis vedtægterne, der indeholder de detaljerede bestemmelser for hvalfangst og for bevarelse og udnyttelse af hvalressourcer. Vedtægterne indeholder blandt andet bestemmelser om fuldstændig beskyttelse af visse hvalarter, om særlige hvalreservater, om grænser for antal og størrelse af hvaler, som må fanges, om fangstsæsoner, koordinering af videnskabelig forskning (blandt andet om miljøspørgsmål) og indsamling af data. Ændringer af vedtægterne kræver et flertal på trefjerdedele af parterne og får virkning efter 90 dage for alle parter, som ikke har rejst indsigelse mod ændringerne. Vedtægterne blev således ændret på IWC's møde 1982, hvor der blev vedtaget en ny artikel om indførelse af et moratorium for kommerciel hvalfangst.
6. IWC træder sammen én gang om året. Møderne i 2006 og 2007 blev afholdt henholdsvis på Saint Kitts og Nevis og i Anchorage, Alaska.
7. På baggrund af en anmodning fremsat af FN's konference om menneskets miljø i Stockholm i 1972 vedtog IWC et moratorium for kommerciel hvalfangst i 1982, som har været gældende siden 1985. Ved vedtagelsen af moratoriet tog IWC hensyn til usikkerhederne i de videnskabelige informationer om hvalbestandene og vanskelighederne ved at indsamle de nødvendige data³.
8. IWC's møder har i de seneste år været præget af spørgsmålet, om hvalbestandene er tiltaget tilstrækkeligt til, at moratoriet for kommerciel hvalfangst kan ophæves på en kontrolleret måde.
9. Behovet for at udarbejde nye målsætninger for forvaltning og procedurer blev anerkendt fra starten af IWC's drøftelser om den fremtidige forvaltning af kommerciel hvalfangst, efter at moratoriet var trådt i kraft. Man gik derfor i gang med at udarbejde en revideret forvaltningsprocedure (RMP). I

¹ Belgien, Cypern, Danmark, Det Forenede Kongerige, Finland, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig.

² Meddelelse til Rådet fra Kommissionen om beskyttelse af hvaler inden for IWC (KOM(92) 316. Bilaget indeholder et udkast til afgørelse om bemyndigelse af Kommissionen til på Fællesskabets vegne at forhandle om en protokol om ændring af konventionen for at muliggøre EU's deltagelse.

³ Vedtægterne har følgende ordlyd: Stk. 10, litra e) Uanset bestemmelserne i stk. 10 sættes fangstbegrænsningerne for aflivning af hvaler af alle arter til kommerciel anvendelse for 1986-sæsonen for kystbaseret hvalfangst og sæsonen 1985/86 for hvalfangst på åbent hav og efterfølgende sæsoner til nul. Denne bestemmelse vil blive underlagt en vurdering baseret på den bedste videnskabelige rådgivning, og Kommissionen vil senest i 1990 foretage en gennemgribende vurdering af denne beslutnings indvirkning på hvalbestandene og overveje ændringer af denne bestemmelse og fastsættelse af andre fangstbegrænsninger.

forvaltningsproceduren skulle der fastsættes fangstbegrænsninger baseret på videnskabelige data over hvalbestandene. Proceduren blev vedtaget i 1994 men er endnu ikke blevet anvendt, da arbejdet med at opstille en revideret forvaltningsmodel (RMS) ikke er afsluttet. Forvaltningsmodellen skal være med til at sikre, at IWC's regler overholdes. Den skal indeholde en lang række kontrolforanstaltninger. Drøftelserne af modellen har omfattet spørgsmål vedrørende internationale observatører om bord på skibene, bekæmpelse af illegale og ikke indberettede fangster, kontrolforanstaltninger, fordeling af kontrolomkostninger, muligheder for under visse omstændigheder at ophæve moratoriet (f.eks. ved at begrænse fangster til eksklusive økonomiske zoner), hensyn til dyrevelfærd og international kontrol af hvalfangst med videnskabelige formål. Arbejdet med en revideret forvaltningsmodel har imidlertid været vanskeligt og præget af kontroverser, og der er endnu ikke opnået konkrete resultater. På IWC's plenarmøde i 2006 blev det for første gang erkendt, at forhandlingerne om en revideret forvaltningsmodel var gået i hårdknude. På lang sigt afhænger IWC's fremtid i høj grad af, om det lykkes at finde en løsning på de problemer, som drøftes i forbindelse med kontrolmodellen.

1.2. Undtagelser fra moratoriet

10. Moratoriet for kommerciel hvalfangst gælder ikke oprindelige befolkningers hvalfangst til eget forbrug, som efter de nuværende IWC-regler er tilladt Danmark (finhval og vågehval, kun i Grønland), Den Russiske Føderation (gråhvaler, kun i Sibirien), Saint Vincent og Grenadinerne (pukkelhval) og USA (grønlandshval, kun i Alaska) samt lejlighedsvist gråhval, i staten Washington). Fra starten har IWC anerkendt, at oprindelige befolkningers traditionelle hvalfangst har en helt anden karakter end kommerciel hvalfangst. Det er de nationale regeringers ansvar at bevise over for Den Internationale Hvalfangstkommission, at disse befolkningsgrupper er kulturelt og ernæringsmæssigt afhængige af hvalfangst. Den Internationale Hvalfangstkommission fastsætter på basis af videnskabelig rådgivning femårige fangstkvoter for bestande, der må jages af disse befolkningsgrupper.
11. Konventionen tillader parterne at rejse indsigelse⁴ mod bindende beslutninger så som moratoriet. Norge og Island er ikke bundet af moratoriet, da de har rejst indsigelse/taget forbehold og fortsætter med at jage hvaler i det omfang, de ønsker.
12. Konventionen tillader også parterne at drive hvalfangst uden særlig godkendelse fra IWC i medfør af særlige tilladelser, der udstedes af de nationale myndigheder i såkaldt "videnskabeligt øjemed". Retten til at udstede disse særlige tilladelser er nedfældet i 1946-konventionens artikel VIII⁵. Selv om parterne i henhold til

⁴ Indsigelsesproceduren (konventionens artikel V, stk. 3) er blevet stærkt kritiseret for at gøre IWC "tandløs", men uden denne ville konventionen sandsynligvis aldrig være blevet undertegnet. Selv uden denne mulighed ville en regering blot kunne opsige konventionen og således ikke være bundet af dens bestemmelser.

⁵ Artikel VIII, stk. 1-3: 1. Uanset bestemmelserne i nærværende konvention kan enhver af de kontraherende regeringer give en hvilken som helst af sine undersåtter særlig tilladelse til at dræbe, fange og behandle hvaler i videnskabeligt øjemed med de begrænsninger i henseende til antal og på sådanne andre betingelser, som vedkommende kontraherende regering måtte anse for rimelige; drab, fangst og behandling af hvaler i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel omfattes ikke af nærværende konvention. Enhver af de kontraherende regeringer skal straks afgive beretning til kommissionen om alle sådanne givne særlige tilladelser. Enhver af de kontraherende regeringer kan til enhver tid tilbagekalde alle sådanne særlige tilladelser, som den har givet. 2. Alle hvaler, der fanges i henhold til disse særlige tilladelser, skal så vidt muligt udnyttes, og udbyttet skal behandles i overensstemmelse med de instruktioner, der er udstedt af den regering, der har givet tilladelsen. 3.

konventionen skal forelægge sådanne forslag om tilladelser til godkendelse, er det i sidste instans hver enkelt part, som bestemmer, om en sådan særlig tilladelse skal gives. Denne ret tilsidesætter alle Hvalfangstkommissionens andre bestemmelser om blandt andet moratorier og hvalreservater. Der har været tegn på, at visse lande ikke har anvendt alle dræbte hvaler til videnskabelige formål. Tilsyneladende gennemfører Japan (og i et vist omfang Island) "videnskabelige" programmer, for det meste i Antarktika, men afsætter herefter hvalkødet på deres nationale marked.

Da alle disse undtagelser er så vidtfavnende, har moratoriet stort set ikke haft nogen indvirkning på Japans, Norges og Islands politik på hvalområdet.

1.3. Den seneste udvikling inden for kommerciel hvalfangst

13. Trods moratoriet for kommerciel hvalfangst drives der stadig betydelig hvalfangst som følge af de ovenfor beskrevne undtagelser. Siden moratoriet for kommerciel hvalfangst trådte i kraft i fangstsæsonen 1985/86, er mere end 29 000 hvaler blevet dræbt som følge af de forskellige undtagelser, og de årlige fangster er øget. De samlede fangster i de fire lande, som har tilladelse til at drive traditionel hvalfangst, er langt mindre⁶. I perioden fra 1985 til 2005 lå fangsterne som følge af denne undtagelse på omkring 6 788 stk. ifølge de oplysninger, som er indberettet til IWC.

Det anslås, at Norge i 2005/2006-sæsonen fangede 639 vågehvaler og overvejer at øge fangsterne betydeligt over de næste par år. Japan har udstedt tilladelser til videnskabelig hvalfangst hvert eneste år siden 1987. I 2007 vedrørte tilladelserne omkring 850 antarktiske vågehvaler, 10 finhvaler (*Balaenoptera physalus*), 220 almindelige vågehvaler, 50 finhvaler (*Balaenoptera edeni*), 100 seihvaler og 10 kaskelotter. Island genoptog videnskabelige fangster i 2003 og kommerciel hvalfangst i 2006⁷. I alt 161 almindelige vågehvaler er blevet fanget, siden Islands program for videnskabelige fangster blev indledt i 2003. Desuden meddelte Island i 2006, at det ville fange 9 finhvaler⁸ og 30 almindelige vågehvaler til kommerciel anvendelse.

14. IWC's dobbeltmandat, der består i at skulle forvalte hvalfangst og samtidig beskytte hvalbestandene, har ført til ekstremt polariserede modsætninger i årenes løb mellem "pro-hvalfangst" og "anti-hvalfangst" nationer. Dødvandet truer det internationale samarbejde og hindrer fremskridt hen mod effektiv beskyttelse af alle hvalarter. "Pro-hvalfangst" nationerne har aktivt forsøgt at få sympatiserende lande til at tiltræde konventionen for at opnå det nødvendige flertal til at få moratoriet for kommerciel hvalfangst ophævet. På IWC's årsmøde på Saint Kitts og Nevis opnåede disse lande et snævert flertal, som førte til vedtagelsen af en resolution om "bæredygtig udnyttelse af hvaler", som er et udtryk, der normalt dækker over anvendelse til forbrug eller kommerciel hvalfangst. Erklæringen vakte alvorlig

Enhver af de kontraherende regeringer skal til et sådant organ, som måtte blive udpeget af kommissionen, så vidt muligt og med mellemrum af ikke over et år oversende de til den pågældende regerings rådighed værende videnskabelige oplysninger med hensyn til hvaler og hvalfangst, herunder resultaterne af undersøgelser, foretaget i medfør af denne artikels stk. 1 og artikel IV.

⁶ For 2008 er der udstedt 12 kvoter, jf. formandens beretning fra IWC's 59. årsmøde: www.iwcoffice.org.

⁷ Island forlod IWC i 1992 med henvisning til, at moratoriet ikke længere var nødvendigt men tilsluttede sig IWC igen i 2002 med forbehold over for moratoriet. Ved genindtrædelsen i IWC anførte Island i tiltrædelsesdokumentet, at det ikke ville genoptage kommerciel hvalfangst før i 2006.

⁸ Finhvaler er blevet klassificeret som "truede" på IUCN's rødliste over udryddelsestruede arter.

bekymring og foranledigede Kommissionen til at få spørgsmålet drøftet i Rådet⁹ og til at opfordre alle EU-medlemsstater til at tiltræde IWC.

15. Endvidere har Japan i flere år foreslået, at man tillader kystbaseret fangst af småhvaler af bestemte arter¹⁰. Sådanne forslag, der har til formål at ændre de bindende vedtægter, har endnu ikke kunnet samle den nødvendige tilslutning¹¹. En sådan ændring ville svare til en delvis genoptagelse af kommerciel hvalfangst¹² og åbne op for nye kvotaforhandlinger.

2. BESKYTTELSE AF HVALER I EU-LOVGIVNINGEN

16. Ifølge EF-traktatens artikel 174, stk. 1, er et af målene for Fællesskabets miljøpolitik at fremme foranstaltninger på internationalt plan til løsning af regionale og globale miljøproblemer. Dette omfatter bevarelse af arter, herunder hvaler, på globalt plan.
17. Det Europæiske Fællesskab har derfor forpligtet sig til at beskytte hvaler og andre hvalarter og har indført en lovgivning, der sikrer et højt beskyttelsesniveau inden for rammerne af Fællesskabets miljøpolitik.
18. Habitat-direktivet¹³ nævner alle cetacea-arter i bilag IV. Alle hvalarter er strengt beskyttet mod al forsætlig forstyrrelse, indfangning eller drab i Fællesskabets vandområder. I samme direktiv forbydes desuden opbevaring, transport eller salg af eller bytte med enheder, der er indsamlet i naturen. Bestemmelserne tillader heller ikke genoptagelse af hvalfangst bestemt til kommercielle formål af bestande, der helt eller delvis optræder i Fællesskabets vandområder. Som følge af hvalbestandenes vandrende karakter står det imidlertid klart, at målene i habitat-direktivet kun kan realiseres i fuldt omfang, hvis der findes tilsvarende internationale lovregler.
19. Forordningen om gennemførelse af konventionen om international handel med udryddelsestruede dyr og planter (CITES) i Det Europæiske Fællesskab forbyder indførelsen af hvalarter i Fællesskabet til hovedsageligt kommercielle formål¹⁴. Dette høje beskyttelsesniveau er styrket yderligere ved den nyligt vedtagne EU-havstrategi¹⁵ og det foreslåede havstrategidirektiv¹⁶, der forventes at øge beskyttelsen af hvaler i EU ved at fremme det overordnede mål om god miljøstatus i EU's have og farvande.

Endemålsætningen i Fællesskabets miljøpolitik er således at søge den strengeste beskyttelse af hvaler. Den ovenfor nævnte miljølovgivning sikrer det højeste

⁹ Drøftelse på miljøministrenes møde i Rådet den 20. februar 2007 og i Coreper den 28. marts og 2. maj 2007.

¹⁰ Se f.eks. sammendrag af IWC's møder i 2006 og 2007.

¹¹ Ændringer af vedtægterne kræver tilslutning fra trefjerdedele af parterne (konventionens artikel III, stk. 2).

¹² Som ofte fremhævet af andre parter som f.eks. Australien (mødesammendrag 2006) og Det Forenede Kongerige (mundtligt indlæg 2007).

¹³ Direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

¹⁴ Rådets forordning (EF) nr. 338/97 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed (EFT L 61 af 3.3.1997, s. 1). Rådets forordning (EØF) nr. 348/81 om en fælles ordning for indførsel af hvalprodukter tillader desuden kun import af de anførte produkter, hvis de ikke anvendes til kommercielle formål.

¹⁵ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet: Tematisk strategi til beskyttelse og bevaring af havmiljøet KOM(2005) 504 endelig.

¹⁶ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger KOM(2005) 505 endelig.

beskyttelsesniveau ved hjælp af en gennemgribende harmonisering af reglerne på området.

Fællesskabet har i kraft af den fælles fiskeripolitik enekompetence hvad angår bevaring af havenes biologiske ressourcer¹⁷. Som "levende dyr" er hvalarter omfattet af EF-traktatens bilag I, og traktatens artikel 33-38 finder anvendelse¹⁸. Desuden er det i Rådets forordning om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik¹⁹ anført, at den fælles fiskeripolitik omfatter bevarelse, forvaltning og udnyttelse af akvatiske ressourcer. På dette grundlag har Fællesskabet indgået fiskeriaftaler, som helt eller delvis vedrører havpattedyr²⁰. På tilsvarende måde er hvalarter omfattet af den afledte lovgivning, som er vedtaget i medfør af den fælles fiskeripolitik med henblik på at gennemføre internationale forpligtelser, der er indgået i henhold til fiskeriaftaler, og at beskytte hvaler på åbent hav²¹.

20. Ifølge EF-traktatens artikel 6 er miljøbeskyttelseskrav integreret i definitionen og gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik. Et godt eksempel herpå er forordning 1967/2006 om forvaltningsforanstaltninger til bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne i Middelhavet. For hvalarter udvider forordningen den strenge beskyttelse, som allerede ligger i habitat-direktivet for Fællesskabets farvande, til også at gælde det åbne hav i Middelhavet²².
21. De lovgivningsforanstaltninger, som Det Europæiske Fællesskab har vedtaget, tager sigte på det højeste beskyttelsesniveau for hvaler. Disse foranstaltninger vil ikke være effektive, hvis de ikke understøttes af Fællesskabet gennem en sammenhængende international indsats, der også skal sikre tilsvarende og effektive internationale lovrammer for beskyttelse af hvaler.
22. I øjeblikket eksisterer der ikke nogen strategi, endsige en fælles holdning med hensyn til hvalfangst, og EU må derfor anvende sin politiske og økonomiske vægt til at modvirke førende hvalfangstnationers påvirkning af hvalfanger- og fiskeripolitikken i andre lande, herunder især i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet. En fællesskabsholdning ville f.eks. gøre det muligt at sætte hvalfangsten på dagsordenen på møder, der afholdes regelmæssigt på multilateralt plan (f.eks. i forbindelse med den generelle toldpræferenceordning og Cotonou-aftalen) eller på bilateralt plan (f.eks. gennem Kommissionens delegationer).
23. På tilsvarende måde vil EU kunne samarbejde mere med de to nabolande Norge og Island, som fortsat driver hvalfangst tæt ved fællesskabsfarvandene²³, og forsøge at

¹⁷ Se f.eks. sag C-141/78, Sml. 1979, s. 2923, præmis 6 og C-804/79, Sml. 1981, s. 1045, præmis 17.

¹⁸ Se EF-traktatens artikel 32, stk. 3.

¹⁹ Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002, EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59.

²⁰ Rådets afgørelse 2005/938/EF om godkendelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af aftalen om det internationale program for bevarelse af delfiner, EUT L 348 af 30.12.2005, s. 26.

²¹ Rådets forordning (EF) nr. 973/2001 om visse bevaringsforanstaltninger for fiskeri efter visse bestande af stærkt vandrende fiskearter, EFT L 137 af 19.5.2001, s. 1, og Rådets forordning (EF) nr. 1936/2001 om visse kontrolforanstaltninger for fiskeri efter visse bestande af stærkt vandrende fiskearter, EFT L 263 af 3.10.2001, s. 1.

²² EFT L 36 af 8.2.2007, s. 6. Se betragtning 9 og artikel 3, stk. 1, om beskyttede arter sammenholdt med artikel 1, stk. 1, om anvendelsesområde (som går ud over habitat-direktivets anvendelsesområde og inddrager det åbne hav i Middelhavet).

²³ Norge og Island har oprettet en regional forvaltningsorganisation for havpattedyr (North Atlantic Marine Mammal Commission). Habitat-direktivet indgår ikke i miljøbilaget til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

påvirke deres politik vedrørende hvaler. Hvis situationen ikke ændres, vil det sandsynligvis få konsekvenser for de hvalbestande, som er beskyttet af habitatdirektivet. En fællesskabsindsats vil også kunne bidrage til at skabe større debat om beskyttelsen af de atlantiske hvalbestande inden for IWC. Dette vil kunne supplere de langvarige og vigtige drøftelser om forholdene på den sydlige halvkugle (det japanske forskningsprogram i Antarktis, forslaget om hvalreservater i det sydlige Atlanterhav, osv.).

24. For at kunne behandle alle disse spørgsmål på den mest effektive måde er en EU-holdning påkrævet. Det er et problem, at Fællesskabet ikke har en fælles holdning i et vigtigt miljøforum som IWC, der behandler spørgsmål henhørende under Fællesskabets kompetence, og det er nødvendigt at rette op på dette problem.
25. I forbindelse med den nyligt vedtagne EU-havpolitik²⁴ blev det erkendt, at en integreret tilgang til europæiske maritime anliggender bør afspejles i EU's kontakter med internationale organer. For at kunne behandle maritime spørgsmål, herunder spørgsmålet om hvaler, på den mest effektive måde vil Kommissionen bestræbe sig på at koordinere europæiske interesser og fremme en fælles EU-holdning i vigtige internationale fora.
26. I overensstemmelse med princippet om at Fællesskabet repræsenteres med én stemme i international sammenhæng, er det vigtigt, at medlemsstaterne forbereder de kommende møder i IWC ved at nå til enighed om en fælles holdning på grundlag af drøftelser i Rådet. Som følge af de begrænsninger, der følger af Fællesskabets observatørstatus, og i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde, jf. EF-traktatens artikel 10, repræsenteres denne holdning af medlemsstaterne, der handler i fællesskab i Fællesskabets interesse inden for IWC²⁵. Det er endvidere vigtigt, at de 7 medlemsstater, som endnu ikke er parter i IWC, fremskynder deres tiltrædelsesprocedure. Dette vil konsolidere det spinkle flertal mod hvalfangst, som blev genvundet på IWC's møde i 2007.

3. KONKLUSION

27. IWC's forbud mod kommerciel hvalfangst, der skal sikre genoprettelse af hvalbestandene, er i overensstemmelse med målsætningerne i Fællesskabets politikker. Der findes en omfattende beskyttelse inden for Fællesskabets system, men dette er ikke tilfældet på internationalt plan.
28. Mangelen på et effektivt virkende forbud som følge af forbehold og indsigelser og på hensigtsmæssige regler for videnskabelig hvalfangst, som finder stede uden om hensigtsmæssige internationale forvaltningsregler, underminerer formålet med et moratorium for kommerciel hvalfangst²⁶.

²⁴ KOM(2007) 575.

²⁵ Forenede sager 3/76, 4/76 og 6/76 - Kramer, præmis 42 og 45, Domstolens udtalelse 2/91 af 19. marts 1993, præmis 37, sag C-266/03 - Kommissionen mod Luxembourg, præmis 57 og 58 og sag C-433/03 - Kommissionen mod Tyskland, præmis 63 og 64.

²⁶ Som påpeget af flere parter er den sammenkædning, som Japan foreslog på IWC's møde i 2007, hvorved landet ville nedsatte sine aktuelle fangster af hvaler til "videnskabelige formål", såfremt dets forslag om at tillade kystbaseret fangst af småhvaler blev vedtaget, en bekræftelse af, at alle hvalfangstaktiviteter bør ansues under ét. Med hensyn til videnskabelig forskning insisterer andre lande på at anvende ikke-dræbende metoder.

29. En langsigtet løsning, der sikrer bedre regulering af hvalfangst, bør i princippet inddrage samtlige hvalfangstaktiviteter, som i øjeblikket udføres inden for konventionens forskellige juridiske rammer, herunder kommerciel hvalfangst, hvalfangst til videnskabelige formål, hvalfangst med indsigelse (Norge) eller forbehold (Island) samt oprindelige befolkningers traditionelle hvalfangst. Spørgsmål som en stram ordning for overholdelse af regler, overvågning og indberetning mv. bør også inddrages.
30. Fællesskabets primære og langsigtede mål bør derfor være at sikre effektive internationale lovregler med henblik på omfattende beskyttelse af hvaler. Med henblik herpå bør Fællesskabet støtte en styrkelse af samarbejdet i IWC og fremme IWC's effektivitet. Fællesskabet bør bl.a. støtte sig til den værdifulde ekspertise, som findes i medlemsstaterne, og vurdere det hidtidige arbejde med udkastet til revideret forvaltningsprocedure (RMP) og revideret kontrolmodel (RMS) samt tidligere forslag om at samle konventionens parter og således arbejde positivt for at bringe IWC ud af den nuværende fastlåste situation.
31. Det er kun ved at handle i fællesskab og fremlægge en fælles holdning, at EU's medlemsstater vil kunne gøre sig håb om at nå frem til hensigtsmæssige og strenge internationale lovrammer for beskyttelse af hvaler, der vil blive overholdt. Kommissionen fremlægger derfor et forslag til afgørelse herom for Rådet.